

dijous, 11 de setembre de 2008

El nou Paral·lel

El musical «Spamalot» s'estrena en plena revifalla del gènere musical

JAUME VIDAL.

Aquesta temporada, seguint un treball previ fet en les anteriors, els empresaris teatrals fan una clara aposta comercial pel gènere musical. *Spamalot* és un dels de més pressupost. I els diners invertits es noten. *Spamalot* és un espectacle vistós, colorista, que no plany un euro. També s'ha triat una direcció de gamma alta com la de Tricycle perquè l'obra convoqui un bon nombre d'espectadors, ara al Teatre Victòria, on es va estrenar dimarts, i més tard en altres escenaris, quan l'obra surti de gira.

+ Una de les escenes corals de *Spamalot*. Foto: EL PUNT

Aquesta intencionalitat, ben segur que s'aconseguirà amb escreix. *Spamalot*, espectacle de Monty Phyton, basat en la pel·lícula de la companyia britànica *Els cavallers de la taula quadrada*, és una obra entretinguda, que fa de bon veure. Té una virtut molt d'agrair en un musical: el trànsit dels diàlegs als números musicals es fa amb naturalitat. Però té una pega que ben segur que no impedirà el seu èxit: falta més mala llet en els diàlegs i aniria bé algun acudit genial de tant en tant, d'aquells que fan petar de riure. Perquè *Spamalot*, a més d'un musical, és una obra humorística. Un humor que s'hauria de moure entre la bajaranada i la transgressió, una combinació que pot semblar antitètica però que Mon-thy Phyton ha sabut manegar amb prou talent al llarg de la seva trajectòria. *Spamalot* és divertida, però previsiblement divertida.

Amb tot, *Spamalot* és un bon espectacle musical, amb bones interpretacions. Jordi Bosch fa un Artús creïble. La seva dimensió de personatge venerable i madur justifica a escena les limitacions dels seus passos de ball. Una de les perles de l'obra és Marta Ribera, que apunta una línia del que podria o hauria de ser un Paral·lel del segle XXI, que actualitzés el treball de la gent que va trepitjar els escenaris de l'Arnau o El Molino. Ribera balla i canta amb seriositat, però, com és percep a *Spamalot*, pot explotar el vessant humorístic. La barreja

d'ironia, lluentons, picardia i talent artístic és el que va donar vida al Paral·lel, una vida que podria tenir continuïtat amb la consolidació dels musicals i amb una proliferació més gran d'artistes amb els registres de Marta Ribera, formada en una sintonia plenament contemporània del que és el teatre popular amb números musicals.

La Marta no està sola a l'obra, li fan bon costat actors com ara Julián Fontalvo, a qui surt brodat el paper de l'escuder Patsi en la genuïna línia dels Monty Python. També, tot i que com a ballarí no passi de la línia de correcció, Fernando Gil té una presència que es projecta amb força de l'escenari al pati de butaques, i efectiva és l'eixerida presència del personatge Sir Robin, interpretat per Xavi Duch. També aconsegueix el seu objectiu Sergi Albert en el paper de Sir Galahad.

Tot fa pensar que el grial que busquen els cavallers a l'obra el trobaran els de *Spamalot* en forma de platea sense cap butaca buida.